

7. velikonočna nedelja C

Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo! (Apd 7,59)

Prvo berilo

Apostolska dela 7,55-60

Tiste dni je Štefan poln Svetega Duha uprl pogled proti nebu in videl Božjo slavo in Jezusa, ki je stal na Božji desnici, in rekel: "Glejte, nebesa vidim odprta in Sina človekovega, ki stoji na Božji desnici!" Tedaj so zavpili z močnim glasom, si zatisnili ušesa in vsi hkrati planili nadenj. Pahnili so ga iz mesta in ga kamnáli. In priče so položile svoja oblačila k nogam mladeniča, ki mu je bilo ime Savel. In kamnáli so Štefana. Ta pa je molil in govóril: "Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!" Nato je pokleknil in zaklical z močnim glasom: "Gospod, ne prištevaj jim tega greha!" Ko je to rekel, je zaspal.

Drugo berilo

Razodetje 22,12-14.16-17.20

Jaz, Janez, sem slišal glas, ki mi je govóril: "Glej, pridem kmalu in z mano pride moje plačilo, da povrnem vsakomur po njegovem delu. Jaz sem Alfa in Ómega, Prvi in Zadnji, Začetek in Konec. Blagor njim, ki perejo svoja oblačila v jagnjetovi krvi, da bi imeli pravico do drevesa življenja in bi smeli stopiti skozi vrata v mesto. Jaz, Jezus, sem poslal svojega angela, da bi vam pričeval o tem glede Cerkvá. Jaz sem Davidova korenina in rod, bleščeča jutranja zvezda." In Duh in nevesta pravita: "Pridi!" In kdor posluša, naj reče: "Pridi!" In kdor je žejen, naj pride. Kdor hoče, naj zastonj zajame vodo življenja. Ta, ki pričuje za te reči, pravi: "Da, pridem kmalu." "Amen, pridi, Gospod Jezus!"

Evangelij

Janez 17,20-26

Tisti čas je Jezus povzdignil oči k nebu in molil: "Sveti Oče, ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. In jaz sem jim dal veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili

popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene. Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta. Pravični Oče, svet te ni spoznal, jaz pa sem te spoznal in ti so spoznali, da si me ti poslal. In razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom še razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih."

V razmislek

Na velikonočnem sporočilu o Jezusovem vstajenju temelji in pade krščanska vera. Osnova naše vere je veselo sporočilo, da je Kristus premagal smrt. Vendar – ali vidijo drugi to veselje v nas? Ali ne izgledamo neodrešeni, "ne-velikonočni"? Poglejmo se enkrat v ogledalo, bodimo pozorni na ljudi, ki jih bomo danes srečali – je na naših in njihovih obrazih odraz notranje svobode in odrešitve? In poleg tega – ali imamo sploh pravico do veselja glede na vsakodnevne izkušnje trpljenja, bolečin, sovraštva, bede in nepravičnosti?

Vsi trije današnji odlomki odražajo naše človeške izkušnje, saj so glavne ali stranske osebe v težkih življenjskih situacijah. Štefan se nahaja pred mučenjem (1. berilo); Janez, pisec Razodetja, želi opogumiti svojo zatirano in preganjano skupnost (2. berilo), evangelist Janez pa zapiše Jezusove besede v njegovem poslovnem govoru, neposredno pred njegovo smrtjo. Čeprav so vse tri situacije povezane s smrtjo, se v vseh primerih govori o Božji veličastnosti. Od kje črpajo ti ljudje, ki so v življenjsko težkih situacijah svoje zaupanje? Zakaj ne izgubijo velikonočnega veselja?

Velika noč ne odstrani trpljenja in križa iz tega sveta, vendar trpljenje in križ nista končno sporočilo Velike noči. Bistvo velikonočnega sporočila je novica o vstajenju Križanega. Ta tolažilna obljuba postane v našem življenju posebej pomembna takrat, ko naša "prihodnost" zaradi izkušnje trpljenja ni več samoumevna. Da bi premagali trpljenje, ne pomaga beg pred trpljenjem, temveč neomajno zaupanje v njegovo spremembo, ki nas krepi, da lahko vzdržimo v mučnih trenutkih.

Le tisti, ki lahko vzdrži trpljenje, lahko doživi veselje odrešitve. Novica o vstajenju Križanega je pritrdivitev prihodnosti v brezupnosti! Vera za nas Kristjane torej pomeni, da živimo, umremo in ravnamo kot Jezus; da smo kot Jezus v iskanju, spraševanju, mukah in obupu in med drugim v odnosu z Bogom, vse do zaključka v neuničljivi življenjski dimenziji, ki jo Jezus poimenuje "veličastnost".

Veličastnost, ki jo je dal Bog Jezusu, je torej pripisana in obljubljena tudi nam. Trenutno še nismo v polnosti del nje, vendar jo lahko že sedaj deloma izkusimo, med drugim tudi tam, kjer živimo enost, (pri čemer enost ne pomeni enakosti)! Kjer smo eno, t.j. kjer ne zanikamo naše raznolikosti in se sprejemamo v naši različnosti, je že del veličastnosti, in svet bo lahko preko nas zaslutil enkratnost ljubeče enosti med Bogom in Kristusom.